

Роман: А що там дідусю чувати по світі? Ви скрізь буваєте, ви все знаєте, чи на добро воно йде у нас, чи ні?

Дідусь: Ой зле діточки, дуже зле.

Галя: Господи! певно якесь нове нещастя!

Дідусь: Послухайте:

(Всі його оточують. Через цілий теперішній час бесіди дідуся скрипка грає тихесенько, ледво чути, поволи якусь поважну арію).

Розстелилась руська Мати — гей далеко, гей широко — не добачить границь око — де Бескиди, де Карпати, — всюда повно зойку, стону — всюди плачуть Руси діти — ох бо тяжко тут нам жити. А опівніч при могилі — вітер сумно повіває — в безталанню і в безсилі — доля Руси пропадає. Меркне місяць, гасне зоря — чорна хмара начеб кара — покриває тьмами горя — край наш рідний — край наш бідний. А люд Божий безталанний, душу томить, руки ломить — а враг лютий і захланний — нашу нивку обсіває — і пожиток весь збирає — а ми плачем і горюєм — і бідуєм і нуждуєм.

І незгоду вічно множим — Ой не тихим миром Божим — ні спокоем, ні дружбою — а сварнею і журбою — сієм нивку сю печальну, пристрадальну. Брат на брата ворогує — зрада нишком тутки бродить — до нещастя всіх нас зводить — і погибель нам віщує. — А Русь плаче, Русь стра-